

A Tigris sziklánál

Bronxi állatkert

A tigrisek furcsán, fásultan,
élettelenül nyújtóznak el
a kiszáradt füves kifutón.
Figyeld csak meg őket,

felénk se fordulnak, kivéve,
ha mancsukat felemelik,
vagy ha megakad a szemük
az üvegen. Az üvegen át

látunk egy kisebb medencét,
festett áspisvipérát, késhegynyi
mocsárfüvet és az etetőtálból
lelógó marhahússzeleteket.

Hozzászoktak a fogsághoz.
Lesben állnak a vadra, akár
a hurrikán a part mentén,
összegyűlnek a hús körül,

tekergetik farkukat, az egyik
nagyobbik ásít, miután jóllakott.
A vizes árkon túl egy tábla
mutatja az elektromos huzalt.

A sivár éjszaka elragad minket,
a vas korlátra mancsunk
feszül rá, erősen megmarkoljuk,
puha és meleg, akár az övék.

At Tiger Mountain

Exotic, lethargic, dull,
the tigers stretch
along the withered grass.
Look at them ;

they don't look back,
except to raise a paw,
their eyes skidding past
like tiger glass. Like tiger glass:

the small blue pool, the
painted asp; little knives
of marsh grass, and strips of meat
sloshing in a feeder's bucket.

Captivity's a hardening.
The tigers stiffen
and prowl like hurricanes
along a coast. They crowd

to eat, coiling their tails;
the big one yawns when full.
Across the river
the sugar sign burns,

the blank night slips sideways
toward us, like a paw
hooked around
an iron bar, velvet and warm.

Nagynénéim

A hetvenes években a Jersey Shore-on nőttek fel.
A konyhában nyakra-főre Margaritáztak,
mindig nevettek, folyton feltűzték a hajukat,
elosztják egymás közt a rúzszt, a cipőt, a diétás dzsúszt,
folyton az utolsó fillérig felosztják a számláikat,
elcsenik egymás gönceit,
mindaddig szeretik egymást, amint valamelyik ki
nem sétál a szobából, kibeszélik. Őzike szemük az anyjuké,
mindegyikük fiatalabb a másiknál,
minden évben idősebbek lesznek, egy évvel
leánykoruk előtt, Sandy Hook-i úszásuk alkalmával
csukamozdulattal ugranak el az ugródeszkáról,
iskola után, mindegyikük
beleszeret egy fiúba, majd egy másikba,
messze elhajtanak a búcsúból, messze Atlantic Citytől.
Állandóan cigiznek a kocsijukban,
lecsavarják az ablakot és kilógatják vörösre festett
körmüket – apró stoplámpák,
állj csak meg, zöld utat kaptál,
gyere fedezd csak fel hosszú barna testüket.

My Aunts

Grew up on the Jersey Shore in the 1970s.
Always making margaritas in the kitchen,
always laughing and doing their hair up pretty,
sharing lipstick and shoes and new juice diets;
always splitting the bills to the last penny,
stealing each other's clothes,
loving one another then turning and complaining
as soon as they walked out the door. Each one with her doe eyes,
each one younger than the last,
each older the next year, one year
further from their girlhoods of swimming
at Sandy Hook, doing jackknives off the diving board
after school, all of them
being loved by one boy and then another,
all driving further from the local fair, further from Atlantic City.
They used to smoke in their cars,
rolling the windows down and letting their red nails
hang out, little stop lights:
Stop now, before the green
comes to cover your long brown bodies.

Egyszer

A vörös nyárban
a lány fagyit evett. Méhek
dongják körbe a hortenziát,

szilva-nehéz.
Hőre tágul,
akár a lencse.

El se hinnéd, hogy
mennyire boldog volt.
víz alá dugta a fejét

az anyja, addig várt, amíg
elgyengült. Alább, ahol
nyakigláb-anyja terpeszben

állt, megrepedt a linóleum.
Fölötte nedves arcok –
napsütötte mosolyok.

Szürkületkor lámpák gyúltak,
libaláb söpörte tegnapok,
frissen mosott ágyneműk

dideregnek a madzagon,
akár a kitárt lelkünk
a csípős éjszakában.

Megérkezett a tél.
A lány szülei ágyba dugták
majd fölé hajoltak.

Reszketett a hidegtől,
a fekete dió gyökér
dagad a hó alatt.

Ahogy a tavasz előbújik,
„messze a fa mélyén” tábla
mutatja otthonát, horgas-árnyék.

Azóta semmi sem ugyanaz.

Once

A girl ate ices
in the red summer. Bees
buzzed among the hydrangea,

heavy as plums.
Summer widened
its lens.

You would not believe
how happy she was;
her mother pulled her

through the pool till her hair
went soft. Below,
cracks spread in the vinyl

where her mother's long legs
scissored; above, wet faces
in the sun smiled.

At dusk, lamps were lit,
Vs of geese swept past,
fresh sheets shivered

on the laundry line,
and as the nights grew crisp
our souls unfolded.

Then winter arrived.
The parents bent over the daughter
tucked in her bed...

Creaking from the cold,
the black walnut's roots
swelled beneath the snow.

When spring came, the home
had tilted into the tree's
long, crooked shadow. Nothing

was the same again.

Az ellenállás metaforája

Azt kívánom, hogy a világ valós legyen.
A metaforák felett eljárt az idő.
Beszálltam a kifényezett Range Rover
terepjáróba, egészen a sivatagig vezettem,
ahol egy antilop összeesve hevert.
Aztán ültemben figyeltem a horizontot:
a tanúhegyeket, az elterülő pusztát,
a fügekaktuszokat, a kecskehordát.
A tetem felett köröző, két mohó héját.
A jövő volt a vám. És várták a tavaszt,
a tiszta eget, és azok a fenyők, fent
a hegyen, a fenyők a perzselő napfényt.

The resistance to metaphor

I wanted the world to be a fact.
The time for metaphor was over.
I got in the artist's refurbished Range Rover
and drove into the desert
to where the antelope lay curled.
I studied the horizon from where I sat:
buttes, fields, prickly pears, goatherds.
Two vulture hawks circled over the dump.
The future was a duty.
The spring would soon arrive,
and with it more sky, and the firs,
the firs on the mountain would turn to fire.

Két nővér

*Álljon itt néhány feltételezett magzatkori emlék
az elveszett ikerről...*

I.
Egyik kezem a másik alatt, így alszom el,
hívni se kell a szellőt, már jön, már itt van,
a napok feloldódnak, akár a só a vízben.

Egyes egyedül alszom el, kényelmetlenül,
majd minden kőteremen átjárok, de
mégsem jövök a világra időben. Valójában,

fel kell gyűrniük az ingujjukat, hogy
elérjenek
hozzám, hüvelykujjal, aztán a kezükkel.
Megadja magát a hártya, szabad utat adva.

Hagyom, hogy a csontjaim elnyúlhassanak,
kicsúszom egy nálam csúszósabb felületen.
Mert itt már semmire sincs szükségem.

Two Sisters

*It has been speculated that the children born in such a
pregnancy may have some memories of their vanishing twins...*

I.
I let go the hands of the one I slept with,
the wind called, come quick, come quick,
the days are loosening like sticks in the water.

I slept the way the lonely sleep,
uncomfortable, walking through rooms of stone.
I did not arrive for days. In fact, they had to roll up

their white choir-boy sleeves and come after me,
with a lunge of the thumb and a snap of the
wrist.
My skin capitulated to the air, it became skin,

my bones fell into their dusty lenth,
I dropped onto surfaces shinier than I.
Nothing needs me here.

II. Az elvesztett nővér

*Amikor itt hagytál, egy világ
jött el értem. Az eső,*

*a reggel, az idő, melyek
vég nélkül itt maradnak.*

*Az ablakok zárva, akár az öltések.
Megnőnek a körmök, nincs mit piszkálni.*

*A közös anya-sátrunk nedvessé
válk körülöttem és rám tapad.*

*Ahogy elhagytál,
itt maradtam, remegve!*

*Akár egy hangszer, amivel
hosszú ideje nem játszottak.*

*A napfény máj-sárga
ujjacskái érintettek meg.*

II. The Lost Sister

When you left,
a world Came. Rain,

A morning, a weather
That wouldn't end.

The windows closed like stitches.
Fingernails grew; nothing to pick at.

The tent of our mother's body went
Wet around me and clung.

When you left
I stayed, I shook!

Like an instrument about
To be played by the long,

Liver-yellow
Fingers of the sun

Nagypál István fordításai

Meghan O'Rourke (Brooklyn, New York, 1976) amerikai költő, kritikus, szerkesztő. A Yale Egyetemen végzett. Korábban a *The New Yorker* magazin szépirodalmi, 2005 és 2010 között pedig a *Paris Review* versrovatának szerkesztője volt, a *New York Times* külső munkatársa. O'Rourke széles látókörét cikkeinek sokszínűsége adja, írt lóversenyekről, politikai házasságokról és válásokról, a nőiségről az irodalom metszetében. Versei többek között a *New Yorker* magazinban, *The New Republic*-ben és a *Poetry* magazinban jelentek meg. Első, önálló kötete *Halflife* címmel jelent meg a Norton kiadó gondozásában. 2011-ben látott napvilágot *The Long Goodbye* című memoárja, melyben elhunyt édesanyjáról emlékezik meg. Magyarul eddig néhány verse olvasható, Nagypál István fordításában.

Nagypál István (Budapest, 1987): a BME–GTK Kommunikáció szakán végzett. Tagja a József Attila Körnek, a MISZJE szervezetnek, az Új Hormon versblog alapító tagja. 2008 óta rendszeresen publikál verseket, novellákat.

